

На третия день вечерята уморенитѣ цареви пратеници, като минуваха по улицитѣ на едно колибарско поробено село, чуха че нѣкой пѣе. Надникнаха презъ плета и видѣха една колиба. Предъ колибата гори огънь, надъ колибата тежи стара ябълка, за клонитѣ вързана люлка, а надъ люлката единъ босъ едноокъ човѣкъ пѣе съ свѣтнало око.

— Защо пѣешъ? — попитаха пратеницитѣ.

— Какъ да не пѣя, когато днесъ ми се роди синъ?

— Ами кжде ти е дѣсното око?

— Извади го царь Ногай, когато зароби селото ни, ама мене не ми е мжно, защото моятъ синъ има две очи. Вижте го!

— Честитъ ли си? — попитаха царевитѣ хора.

— Много съмъ честитъ.

— По-скоро събличай ризата си, да я занесемъ на болия царь!

Едноокиятъ се засмѣ: той бѣше такъвъ сиромасъ, че нѣмаше риза на гърба си.

А. Каралийчевъ

✱ СЕПТЕМВРИЙ

Подъ мишница съ плоча и книга
Септемврий по друма пристига,

Септемврий низъ хълма се спуща
Съ напрашени жълти обуца.

Щомъ чуютъ му лекитѣ стѣпки,
И пукатъ се сетнитѣ пѣпки —

И пукатъ се въ тихи градини
Гергини, гергини, гергини.

Но — тръсва той писана риза
И ей въ общината той влиза.

Подига тамъ глъчъ неразбрана,
Па взема въ ржка барабана,

Отива срѣдъ село и тука
Застава и почва да чука: